

Sygn. akt I C 410/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Paweł Wrzesiński

Protokolant – staż. Justyna Madalińska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 r. w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w B.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. zasądza od K. P. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w B. kwotę 2.479,80 (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć 80/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od K. P. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w B. kwotę 948,00 (dziewięćset czterdzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 410/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 listopada 2017 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanej K. P. kwoty 2.479,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie weksla z dnia 5 września 2017 r. pozwana zobowiązała się do zapłaty w terminie do dnia 20 listopada 2017 r. kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 2.479,80 zł. Powód wezwał pozwaną do wykupu weksla, jednak pozwana nie dokonała żadnej wpłaty, nie zareagowała także na wezwanie do zapłaty.

/pozew – k. 2-3v/

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i skierował sprawę po postępowania upominawczego.

/notatka urzędowa – k. 12/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 9 lutego 2018 r. sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 13/

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana w ustawowym terminie złożyła sprzeciw, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podniosła odniosła zarzut nieistnienia roszczenia, kwestionując podstawę wystawienia weksla, brak wymagalności roszczenia oraz brak przesłanek uprawniających do wypełnienia weksla. Zakwestionowała również wysokość roszczenia.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 21-22v/

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje stanowisko procesowe, przedkładając dokumenty w postaci umowy pożyczki zawartej w dniu 5 września 2017 r. oraz deklaracji wekslowej.

/odpowiedź na sprzeciw – k. 25-25v/

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 4 października 2018 r. żadna ze stron się nie stawiła.

/protokół rozprawy z dnia 4 października 2018 r. – k. 36-36v/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2017 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. jako pożyczkodawcą a K. P. jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki nr (...), na podstawie której pozwanej została udzielona pożyczka w kwocie 1.500,00 zł. Na całkowitą kwotę do spłaty składały się: kwota główna pożyczki 1.500,00 zł, oprocentowanie pożyczki w całym okresie kredytowania 150,00 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 375,00 zł oraz prowizja operacyjna 450,00 zł. Stopa oprocentowania była zmienna i na dzień sporządzenia umowy wynosiła 10% tj. dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Pożyczkobiorca po uzgodnieniu warunków umowy z pożyczkodawcą zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z wszelkimi kosztami, opłatami i prowizjami (całkowita kwota do spłaty tj. 2.475,00 zł) w 12 ratach miesięcznych, w wysokości po 206,25 zł, począwszy od dnia 5 października 2017 r., ostatnia rata do dnia 5 września 2018 r., zgodnie z harmonogramem spłat. W treści § 1 ust. 4 umowy pożyczkodawca oświadczył, a pożyczkobiorca wyraził zgodę na to, że niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki pożyczkodawca dokona cesji wierzytelności wynikającej z umowy na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej z siedzibą w B.. Wskazano, że wraz z wierzytelnością przechodzą na cesjonariusza także wszelkie prawa z nią związane oraz uprawnienia kształtujące, w szczególności uprawnienie do wypowiedzenia umowy pożyczki. Zgodnie z § 3 strony ustaliły, że zabezpieczeniem spłaty pożyczki będzie weksel własny in blanco nie na zlecenie wystawiony na rzecz cesjonariusza. W przypadku nieterminowej spłaty dwóch rat pożyczki pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę, a całkowita kwota do spłaty stawała się natychmiast wymagalna. Ponadto w przypadku nieterminowej spłaty pożyczkobiorca zobowiązany był również do zapłaty: rocznej stopy zadłużenia przeterminowanego wynoszącej dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, na dzień zawarcia umowy 14%.

/dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 26-26v/

W dniu 5 września 2017 r. została wystawiona deklaracja wekslowa wystawcy weksla na zabezpieczenie wierzytelności (...) Sp. z o.o. sp. j. w B. wynikających pierwotnie z umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 września 2017 r. zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. w B. a K. P.. K. P. upoważniła remitenta do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą wysokości całości zobowiązań wynikających pierwotnie z umowy pożyczki i opatrzenia go datą płatności, miejscem płatności i klauzulą „bez protestu” oraz do uzupełnienia pozostałych brakujących elementów weksla. W tym samym dniu K. P. podpisała weksel własny in blanco, zobowiązując się do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. sp. j. w B..

/dowód: weksel – k. 4, deklaracja wekslowa – k. 27, umowa pożyczki nr (...) – k. 26-26v/

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą w B. wypełniła weksel in blanco wystawiony przez K. P. na rzecz spółki, oznaczając termin płatności kwoty 2.479,80 zł na dzień 20 listopada 2017 r., wskazując, że weksel jest płatny w K..

/dowód: weksel – k. 4, deklaracja wekslowa – k. 27, umowa pożyczki nr (...) – k. 26-26v/

Pismem z dnia 13 listopada 2017 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą w B. wezwała K. P. do wykupu weksla z dnia 5 września 2017 r. wystawionego na kwotę 2.479,80 zł w terminie do dnia 20 listopada 2017 r. Wezwanie zostało doręczone w dniu 15 listopada 2017 r.

/dowód: wezwanie do wykupu weksla – k. 5, wydruk śledzenia przesyłki – k. 28/

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o dowody w postaci dokumentów złożonych przez stronę powodową, które nie zostały skutecznie zakwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie sformułowane w pozwie powód wywodził z wystawionego przez pozwaną w dniu 5 września 2017 r. weksla in blanco. Weksel ten został wystawiony na zabezpieczenie zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki zawartej w dniu 5 września 2017 r. pomiędzy pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. a K. P.. Spłata pożyczki miała nastąpić do dnia 5 września 2018 r. Przy czym strony w umowie pożyczki zawarły oświadczenie, że niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki pożyczkodawca dokona cesji wierzytelności wynikającej z umowy na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej z siedzibą w B., na co pozwana wyraziła zgodę.

Powodowa spółka jest posiadaczem wskazanego weksla, natomiast pozwana jest wystawcą weksla in blanco.

Przepis artykułu 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – prawo wekslowe (Dz. U. 1936 r., Nr 37, poz. 282 z późn. zm.) stanowi o wekslu niezupełnym w chwili wystawienia. Pojęcie wystawienia weksla oznacza jego stworzenie (napisanie) i umowne wręczenie innej osobie. Niezbędnym składnikiem weksla in blanco jest podpis. Najczęściej jest to podpis wystawcy. Weksel niezupełny w chwili wystawienia zawiera już zobowiązanie wekslowe, bowiem wystawca lub akceptant złożyli na nim swoje podpisy w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Z chwilą uzupełnienia weksla in blanco zgodnie z wolą wystawcy lub akceptanta i w sposób nadający mu cechy weksla własnego lub trasowanego staje się on wekslem. Jednakże zobowiązanie z poprawnie uzupełnionego weksla istnieje od chwili złożenia na nim podpisu a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksla.

Wystawca odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla (art. 9 prawa wekslowego).

Jedną z podstawowych cech weksla jest to, że weksel ucieleśnia bezwarunkowe i abstrakcyjne zobowiązanie pieniężne osób na tym dokumencie podpisanych. Jest to wierzytelność abstrakcyjna, to jest oderwana od podstawy prawnej (causa) wierzytelności. W konsekwencji causa zobowiązania wekslowego nie jest w wekslu wyrażona i nie wpływa na ważność i realizację wierzytelności wekslowej. Ze względu na obiegową funkcję weksla, rygorystyczne wymagania formalne dotyczące powstania zobowiązań wekslowych, a także ich surowe materialnoprawne skutki, treść zobowiązań wekslowych ustala się na podstawie tekstu weksla (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168). Wykładnia zmierzająca do ustalenia treści zobowiązania wekslowego ogranicza się więc w zasadzie jedynie do treści oświadczenia woli zawartego w dokumencie wekslowym.

Problematykę zarzutów wekslowych, jakie może podnieść dłużnik wekslowy wobec posiadacza weksla, reguluje art. 17 prawa wekslowego. Stanowi on, iż osoby, przeciw którym dochodzi się praw z weksla, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Przepis ten wprowadza więc zasadę ograniczenia zarzutów przysługujących dłużnikom wekslowym. Wyłącza możliwość podnoszenia przez dłużnika wobec posiadacza zarzutów opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi. Zarzuty takie mogą być podnoszone jedynie wówczas, gdy posiadacz, nabywając weksel, działał

świadomie na szkodę dłużnika. Ograniczenie zarzutów, w tym przede wszystkim zarzutów opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą lub z poprzednimi posiadaczami, wynika z abstrakcyjnego charakteru weksla. Wyjątki od tej zasady przewiduje art. 18 i 19 prawa wekslowego.

Pozwana podniosła zarzut nieistnienia roszczenia, braku wymagalności roszczenia oraz braku spełnienia przesłanek i zobowiązań uprawniających do wypełnienia weksla.

Przedłożony weksel w chwili jego wystawienia był wekslem niezupełnym (in blanco). Weksel in blanco jest wekslem własnym, w którym wystawca przyrzeka bezwarunkowo zapłatę określonej sumy pieniężnej na rzecz posiadacza weksla. Odpowiedzialność z weksla in blanco opiera się na treści weksla. Weksel ma tę właściwość, że umieszczenie na nim podpisu stanowi podstawę i przyczynę zobowiązania wekslowego osoby, od której podpis pochodzi. Skutki prawne wystawienia weksla powstają z mocy podpisania dokumentu i dla dłużnika wekslowego zobowiązanie wekslowe odrywa się od *causae*, która doprowadziła do podpisu i staje się zobowiązaniem abstrakcyjnym. Abstrakcyjność weksla oznacza, że każdy jego posiadacz może na jego podstawie wytoczyć powództwo przeciwko zobowiązanym z weksla.

W przypadku sporu pomiędzy wystawcą weksla własnego in blanco i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne dotyczące treści weksla jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksla własnego nie mają bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 Prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksla na zasadach prawa wekslowego. W konsekwencji w procesie "wekslowym" (art. 485 § 2 k.p.c.) pozwanemu przysługuje prawo podniesienia zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego, co przenosi spór z płaszczyzny prawa wekslowego, na którym oparty był pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego.

Jednak w tej sytuacji, to pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie strony powodowej z tego stosunku nie istnieje (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2005 r., V CK 780/04, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r., IV CSK 15/05, niepubl.). Jeżeli występujący z powództwem o zapłatę jako remitent weksla własnego wystawionego przez pozwanego potwierdzi swe prawo dokumentem o cechach określonych w art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe, a pozwany nie udowodni zarzutów tamujących lub niweczących, sąd uwzględni żądanie na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 104 ust. 1 Prawa wekslowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000/7-8, poz. 128). Jak wskazał Sąd Najwyższy trafne jest zatem zapatrywanie, że z punktu widzenia rozkładu ciężaru dowodzenia strona powodowa czyni zadość wymaganiom prawa, przedstawiając prawidłowo wypełniony weksel. Natomiast na stronie pozwanej ciąży obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska dokumentami załączonymi do zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15.02. 2006 r., IV CSK 15/05, LEX nr 179731).

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszego postępowania, podkreślić należy, że to na pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, że roszczenie nie istnieje, a wskazana na wekslu suma nie jest należna powodowi.

W treści weksla przedłożonego przez powoda wymienione zostały osoby: wystawcy i remitenta. Podpis wystawcy (pозwanej) nie był kwestionowany. Wskazana została suma wekslowa oraz data i miejsce płatności. Analiza treści weksla, nie budzi wątpliwości. Wystawca weksla przyrzeka zapłatę określonej kwoty. Nie ma więc podstaw do przyjęcia, że weksel jest nieważny. Powód złożył do akt wypełniony weksel, a pozwana w żaden sposób nie wykazała, że kwota, na którą weksel był wystawiony została przez nią spłacona.

Zobowiązanie wekslowe jest ważne, jednak jak już wskazano wystawca może, w braku skutecznych zarzutów wekslowych, podnieść zarzuty oparte na stosunku podstawowym i na ich podstawie podważać zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym.

Przechodząc zatem do analizy zarzutów zgłoszonych przez pozwaną z tzw. stosunku podstawowego, wskazać należy, że pozwana powoływała się na niewykazanie przez powoda istnienia wiarygodności będącej podstawą wypełnienia spornego weksla, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Kwestionowała również wymagalność roszczenia. Oprócz

jednak ogólnych zarzutów zawartych przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 5 września 2017 r. pomiędzy pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. a K. P. została zawarta umowa pożyczki, na poparcie czego powód przedłożył dokument w postaci umowy podpisanej przez strony i poświadczonej za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika. Spłata całkowitej kwoty pożyczki tj. 2.475,00 zł miała nastąpić w 12 ratach miesięcznych do dnia 5 września 2018 r. W umowie pożyczki strony zawarły oświadczenie, że niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki pożyczkodawca dokona cesji wierzytelności wynikającej z umowy na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej z siedzibą w B., na co pozwana wyraziła zgodę. Zabezpieczeniem zaś umowy pożyczki był weksel własny in blanco nie na zlecenie wystawiony na rzecz cesjonariusza tj. powoda. Ponadto strony wskazały, że pożyczka była oprocentowana w wysokości zmiennej, na dzień zawarcia umowy 10% tj. dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pozwana w tym samym dniu do weksla in blanco wystawiła deklarację wekslową, w której upoważniła remitenta do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą wysokości całości zobowiązań wynikających pierwotnie z umowy pożyczki i opatrzenia go datą płatności, miejscem płatności i klauzulą „bez protestu” oraz do uzupełnienia pozostałych brakujących elementów weksla.

W związku z brakiem spłaty pożyczki przez pozwaną powód wypełnił weksel na sumę 2.479,80 złotych, na którą to kwotę składała się należność główna wraz z odsetkami. Weksel opatrzony został datą płatności na dzień 20 listopada 2017 r. Powód był uprawniony wypełnić weksel do wysokości zadłużenia wynikającego z postanowień deklaracji wekslowej z dnia 5 września 2017 r. Suma wekslowa miała obejmować całość zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, a zatem niespłaconą pożyczkę, oprocentowanie oraz ewentualne inne koszty wskazane w treści umowy, co niewątpliwie mieściło się zarazem w pojęciu całego zadłużenia użytym w przygotowanej deklaracji wekslowej. Powołując się na przepis art. 48 Prawa wekslowego, należało uznać, że powodowa spółka była uprawniona do wypełnienia weksla na sumę, która stanowiła wierzytelność w stosunku do pozwanej w zakresie niespłaconej części pożyczki, tj. 2.475,00 zł oraz oprocentowania zdefiniowanego w § 2 ust. 1 umowy tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Pozwana nie zdołała przy tym wykazać, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową.

Zarzut pozwanej co do braku wymagalności roszczenia również nie zasługiwał na uwzględnienie.

Strona powodowa wypełniła wszelkie, wynikające z Prawa wekslowego obowiązki. Powód pismem z dnia 13 listopada 2017 r., nadanym listem poleconym, wezwał pozwaną do wykupu weksla w terminie do dnia 20 listopada 2017 r., wskazując, że opiewa on na kwotę 2.479,80 zł. Przedmiotowe wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 15 listopada 2017 r. Bezpodstawnie w ocenie sądu strona pozwana podniosła zarzut braku podstaw do wypełnienia weksla. Tego rodzaju obowiązek nie spoczywał na posiadaczu weksla ani w świetle Prawa wekslowego ani nie wynikał także z uzgodnień stron, których emanacją była sporządzona deklaracja wekslowa. Nadto strona powodowa wypełniła obowiązek posiadacza weksla płatnego w oznaczonym dniu przewidzianym w treści przepisu art. 38 Prawa wekslowego i przedstawiła weksel do zapłaty. Należy podkreślić, że Prawo wekslowe nie zawiera przepisów, które określałyby sposoby przedstawienia weksla do zapłaty. Przyjmuje się, że przedstawienie weksla do zapłaty polega na okazaniu trasatowi lub wystawcy weksla własnego oryginału weksla wraz z wyraźnym lub dorozumianym wezwaniem do zapłaty i na gotowości wydania przy zapłacie weksla, pokwitowanego przez posiadacza. W judykaturze wskazuje się jednak, że spełnienie przewidzianego w art. 38 ustawy Prawo wekslowe wymogu przedstawienia weksla do zapłaty nie łączy się z koniecznością jego fizycznego okazania „do oczu” dłużnikowi głównemu. Wystarczające jest w tej mierze

stworzenie wystawcy weksla własnego przez posiadacza weksla realnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 31 marca 2006 r., IV CSK 132/2005, niepub.).

Nie można przerzucać na powoda skutków bierności wystawcy weksla, który mimo stosownego zawiadomienia nie podjął żadnych działań mających na celu, nawet jeśli nie zapłaci należności, to przynajmniej zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu płatności. Tym samym ewentualne twierdzenia pozwanej o braku możliwości zapoznania się z treścią weksla czy też braku okoliczności uzasadniających wypełnienie weksla nie znajdują pokrycia w zebranych materiale dowodowym.

Z weksla wypływa domniemanie istnienia zobowiązania po stronie osoby obowiązanej z weksla. Powoływanie się na brak zobowiązania powinno zostać przez strony sporu wykazane. Zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar dowodu obciąża w tym przypadku dłużnika.

W przedmiotowej sprawie, pozwana nie wykazała, aby faktycznie zobowiązanie, które zaciągnęła było nieważne, czy też nie istniało lub że pozwana dokonała spłaty zobowiązania. Weksel gwarancyjny wystawiony przez pozwaną, był zabezpieczeniem wiarytelności, jaka powstała w wyniku nienależytego wykonania jej zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki. Podsumowując, należało uznać, że pozwana nie wykazała, aby nie była zobowiązana do zapłaty sumy wekslowej z weksla in blanco, którego była wystawcą.

O odsetkach za opóźnienie w spełnieniu zasądzonego świadczenia pieniężnego Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 28 listopada 2017 r. do dnia zapłaty.

W sytuacji, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Mając na uwadze powyższe na podstawie przywołanych przepisów sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.479,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

W konsekwencji od pozwanej jako przegrywającej spór zasądzono na rzecz powoda łącznie kwotę 948,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na poniesione przez powoda koszty złożyły się: opłata sądowa od pozwu uiszczona w kwocie 31 zł, koszt zastępstwa procesowego powoda 900,00 zł (stosownie do § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018, poz. 265 j.t.)) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy sąd postanowił jak w punkcie 2. wyroku.